

CATALUNYA SOCIAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

APARTAT 273

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La crisi industrial

Una forta crisi travessa Catalunya, en les indústries del cotó, llana i metal·lúrgia.

Diàriament noves de tallers que tanquen les portes, fàbriques que redueixen el treball, obrers que queden sense feina, són preludi del paorós problema de l'atur forçós que amb tota intensitat es presenta a nostra terra. És la misèria que truca les portes, és el sinistre fantasma de la fam que s'atança a les ciutats catalanes.

La crisi en el ram del cotó és la que té més importància, per referir-se a una indústria que sosté directament més de cent mil famílies i indirectament movilitza una munió de petites indústries.

Hi ha qui calcula un 25 per 100 d'obrers completament aturats i un 45 per 100 que treballen mitja setmana.

Encara que les causes són moltes (la complexitat de la vida moderna, a qui pot separar-les en unitats?), les que influeixen de manera decisiva són:

Un excés de producció per damunt del consum general. La quantitat de maquinària, molta d'ella moderna que dia i nit funcionava fins fa poc, llença al mercat peces i més peces de roba, obrint una competència que conduïa a la ruïna.

La gent no compra, vol comprar a preus reduïts, car els salaris són insuficients per a la vida. Els viatjants retornen de províncies amb les llibretes de comandes en blanc.

Cases de consum important que demanaven per mínim 500 peces d'un article, avui, amb 300 o 40 passen. En altres indrets comencen d'establir la fabricació a l'engròs de teixits, i disputen amb aventatges la producció catalana. (Sevilla, Granada, Priego, Vergara, Alcoy, Morella, entre altres). Amb aventatges perquè: Treballen deu i més hores diàries.

Els sous que no arriben a la meitat dels d'aquí.

Les despeses generals són més reduïdes. A Barcelona, l'escala de lloguers d'un despatx i magatzem corrent, oscil·la de 4 mil a 12 mil pessetes l'any.

Molts fabricant, oi més d'industrials, són grans agricultors i terratinents, la qual cosa ajuda a sostenir el seu negoci.

La matèria prima és cara. El canvi del dòlar carrega un 50 per 100 el preu inicial del cotó floca. La manca de mercats fora d'Espanya.

Sud-Amèrica i Orient eren bons països consumidors. Inclús fàbriques senceres treballaven exclusivament fent teixits pels usos i necessitats d'aquells mercats.

Avui l'exportació és nul·la.

Heu's aquí sintetitzades en poques paraules les causes principals de la crisi industrial en el ram del cotó que plana damunt nostre. Déu vulgui que sia curta.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Sense fer soroll va produint-se a Espanya un moviment regionalista cada dia més conscient, més extès i més poderós. Valladolid, Avila, Cuenca, Astúries, Santander, Granada, València, Extremadura, Màlaga, Sevilla, Vascongades, Navarra: tot Espanya vibra als batecs d'aquest sentiment regional, i és general i verament formidable, l'aspiració de que la nova Espanya sigui construïda damunt l'organització tradicional que encarnà per tants de segles la seva vida.

Per això són esperades les noves que circulen respecte els plans governamentals sobre la nova estructuració d'Espanya.

La tasca constructiva va preparant-se, segons diuen, amb més intensitat de la que hom suposa davant la passivitat, sens dubte aparent, que regna a les altes esferes de la política.

Ja es diu qui seran els personatges que integraran el primer Ministeri de la Renovació, del sistema electoral amb que seran elegits els futurs municipis (obligada preparació per a unes Corts verament regeneradores), de la necessitat de suavitzar, amb aquest fi, la prèvia censura, etc.

Quant als altres immensos problemes a resoldre — el del Marroc, el de l'Hisenda, el de ferrocarrils... — estan, ara com ara, un poc eclipsats pels problemes internacionals provocats pel viatge dels Reis a Itàlia i el nou Estatut de Tànger que Itàlia vol intervenir, ajudada, naturalment, per Espanya, encara que d'una manera discreta i més aviat indirecta. A França i Anglaterra els està que ni d'encàrrec aquest seriós entrebanc, ja que en les negociacions de l'Estatut tangerí no han tingut prou deferència als nostres interessos...

El Tractat Comercial clos amb Itàlia — que no és molt de témer, perquè són de poca importància les relacions mercantils entre els dos països, — ha fet girar l'atenció pública sobre els estralls espantosos que estan ocasionant a la nostra economia els Tractats que al seu temps haguérem de censurar durament. Els conservadors que els signaren i els lliberals que els aprovaren poden estar satisfets de la seva obra. A la barra haurien d'anar tots quants hi posaren les seves mans pecadores. Són moltes mils les llars obreres en runes com a conseqüència d'aquella dissortada política aranzelària de lliberals i conservadors, i caldrà que el Govern se'n preocupi seriosament.

ESPANYA ENFORA

El resultat trasbalsador i transcendental de les eleccions angleses — en les quals ha estat derrotat el proteccionisme en la persona de Stanley Baldwin, sense que pugui dir-se que ha triomfat clarament el lliure-canvi, — mereix capítol apart, que en altre lloc podran veure els nostres llegidors.

I com si no n'hi hagués prou de tan greu i colossal esdeveniment, ens arriba de Ianquilàndia el missatge del President Coolidge a les Cambres, que senyala noves i perilloses orientacions a la política dels Estats Units.

Els trets principals del ja famós document són aquests: reforç dels armaments fins posar la nació en estat d'imposar la seva opinió al món; apartament absolut de la tragi-comèdia de la Societat de les Nacions, sols bona per a servir les necessitats de França contra Alemanya; reclamació dels crèdits enormíssims que té Ianquilàndia sobre els seus companys de guerra i de victòria; rebaixa dels impostos per tal de fer invulnerable i omnipotent la màquina econòmica que explota tantes de nacions; normalització econòmica de Germània pagant aquesta ço que bonament pugui en concepte de reparacions; política altra volta intervencionista, encara que disimulant l'intent; silenci sobre els afers de les Repúbliques de Cuba, Sant Domènec, Filipines, etc.

La política francesa també passa per circumstàncies vitals. Ha triomfat Poincaré en la qüestió electoral, no sense deixar bon xic malmesos els seus plans i en perill de perdre les properes eleccions, que el bloc de les esquerres prepara afanyosament a l'ampar del vell registre solament adulterat, en part, per una representació proporcional que no mereix pas tal qualificació. En l'exterior, Poincaré prossegueix suavitzant les relacions amb Alemanya, no perdent de vista ni un sol moment les noves i alarmants orientacions de la política britànica.

A Berlín es consolida el Ministeri Marx-Stressmann, que obté poders discrecionals per a governar i es prepara a fer-ho virilment.

Ha esclatat una guerra civil a Mèxic, de resultats indecisos per ara.

A Pèrsia sembla que volen provar el registre republicà. Deuen cansar-se d'estar quietes els súbdits del Sha, el qual ha demanat a París auxili diplomàtic. Mal temps pels reis de cartró...

ORACIÓ A SANTA LLÚCIA

*Vós que veniu pel desembre
portant els ulls en un plat,
Santa Llúcia, conserveu-nos
la vista i la claretat.*

*Són tan bells els ulls al front
quan hi brilla la mirada,
fa tan bo de veure el món
per l'ànima enamorada
de clarors de tota mena
i el moure's de tot quan viu;
que cada hivern que veniu
gloriosament serena,
prò portant misteriosa
els ulls al damunt d'un plat
(com si en la nit tenebrosa
altre llum vos fos donat),
nosaltres esfereïts
de tota mena de nits
i seguint arreu, arreu
tota estela lluminosa,
us cridem amb forta veu
i amb el pit tot agitat:
«Santa Llúcia gloriosa!
La vista i la claretat!»*

JOAN MARAGALL

El Colosseu o la pèrdua de la por

Una basarda estranya fa el laberinte d'arcs i corredors, en els quals el visitant penetra per assolir l'arena. Més basarda l'aparell enorme de graderies en ple enderroc, foradades per l'ombra dels vomitoria, i coronades pel mur fred que volta l'amfiteatre; i més encara les substruccions: els soterranis mig descoberts que eren presons, gàbies de feres, *spoliatoria* dels cadàvers o dipòsit d'enginys i artificis. Tot és sinistre, i cada pedra recorda, en aquest monument formidable, alguna mala intenció, i és rovellada de la sang d'alguna víctima.

La disposició del conjunt ja parla prou; és l'assentament d'una turba que vol sadollar-se de quelcom que serà posat a sos peus per a son pler i joguina. El pler d'una turba de 80.000 caps (aquesta és la cabuda de l'Amfiteatre Flavi, segons uns autors; 50.000 segons altres) ja es pot preveure que no serà res de bo. L'horror dels jocs circenses es pot deduir a priori. La gegantina carcassa ens fa avui encara esfereir — baldament sigui una muntanya de ruïnes — perquè la seva estructura sola ja és una amenaça.

Calculeu, doncs, quina seria la impressió del Colosseu en la època en que *funcionava*. A tot l'esglai que avui dóna encara la seva ombra, afegiu-hi la multitud, depravada i sanguinària; afegiu-hi el Senat i la Noblesa i els sacerdots pagans, representants d'un Estat que mantenia i fomentava l'horrible espectacle, com un ressort de poder polític, i d'una religió que no ho desaprovava, sinó, al contrari, explicava i absolia tota degradació possible; afegiu-hi encara el Cèsar, l'Emperador, Amo de Roma i del món sencer. Dèspota indiscutible, el gust del qual era Llei per sí sol ("*quod Principis placuit legem habet vigorem*"), i que no era pas sempre un aventurer pujat per la intriga, sinó moltes vegades un Capdill victoriós auriolat d'una glòria positiva per haver vençut els enemics de Roma. Tot això, era el Colosseu humà, molt més terrible i sinistre que el Colosseu de pedra.

"El primer dia — escriu el testimoni d'uns jocs donats allí en el regnat de Còmodus (segle II) — l'emperador va matar ell tot sol cent óssos a cops de sagetes, tirant des de dalt. Altres dies va degollar ell un tigre, un hipopòtam i un elefant, ficats en gàbies. Després, va combatre com a gladiador. Després, se'n va tornar al seu seient ordinari i va contemplar la resta de l'espectacle. Un molt gran nombre de persones hi perderen la vida. Com que alguns

dels gladiadors tardaven a matar els seus adversaris, els va fer enganxar dos a dos i els hi va ordenar que combatessin tots a la vega-da. D'aquesta manera, els qui estaven lligats junts es combatien l'un a l'altre; alguns fins mataren a persones que no hi tenien res que veure i que es trobaven acorralats per la gent i la manca d'espai. Aquest espectacle durà catorze dies. Quan l'emperador combatia, nosaltres, senadors, anàvem tots a l'amfiteatre amb els cavallers. Oi més de les aclamacions ordinàries, cridàvem sense parar, segons ens havien manat. "*Tu ets l'amo, tu ets el primer, tu ets el més feliç de tots els homes, tu ets vencedor, tu ho seràs per sempre més, Amazonius!*". Molta gent del poble no va anar a l'amfiteatre per la remor que havia corregut de que l'emperador tenia l'intenció de tirar contra els espectadors, com Hèrcules contra els Stymfalides" (1). L'emperador no va tirar contra els espectadors, però certament un d'aquells dies va amenaçar al Senat amb un coltell sagnant amb qual eina acabava d'escapçar un esturç. El geste no era, d'altra banda, més que un símbol de la dependència absoluta en que tot ciutadà tenia la vida a mercè d'un lleu caprici del Cèsar.

Penseu, doncs, ara, que un Cèsar hostil, un Senat hostil, uns sacerdots hostils, tot un Estat hostil amb sa multitud de satèlits, i tot un poble hostil, turba de cinquanta, de setanta, de vuitanta mil energúmens assedegats de sang i enemics de la bondat, tot això tenien al davant i en contra, a tot això tenien enfront i al damunt, els cristians que eixien a l'arena.

Ah, que en devia ésser de paorós i horrible el Colosseu en dies de jocs circenses. A tot allò, que era molt més potent del que dic, perquè tenia tot l'esplendor d'una civilització triomfal i brillantíssima, d'unes arts en esclat i d'una riquesa monstre, a tot això els cristians perderen la por. Els cristians foren els únics que tenint tot el Colosseu en contra, no s'espantaven.

El Cristianisme va salvar el món portant-hi la castedat, la humanitat i el coratge, ha escrit Veuillot. "Sí, el coratge — va dient, — fins el valor material de mirar cara a cara i desafiar la dolor i la mort, és un do que ens ha fet Crist! Malgrat les grans coses que sabem de la valor dels antics, jo dic que hi ha una ple-

(1) D'un relat de Dion Cassius, copiat per Rodocanachi, en una descripció del Colosseu.

nitud de coratge material al qual el terme mig de la humanitat no ha pogut aixecar-se, sinó després d'haver rebut el Cristianisme". "En aquestos circs, sempre xops de llur sang, els cristians eren els únics que no tremolaven". "Ni promeses ni tortures, ni lleons ni atormentadors experts podien obligar ni tant sols als infants ni a les dones a cremar un gra d'encens davant dels ídols. Així es va formar l'habitud del coratge, així la por va ésser al mateix temps vençuda. Per l'exemple i pels triomfs dels seus màrtirs, Crist va pendre possessió de la humanitat".

Mai més cap injustícia humana serà tan forta com les que s'acumulaven a l'imperi Romà, mai més cap instrument de maldat i tirania serà tan imponent i tan enorme com el Colosseu. Els cristians, doncs, saben que per a combatre i vèncer les iniquitats del món actual només han de perdre la por, tal com els nostres pares en Crist, que foren els màrtirs, la perderen davant del poble butxí que contra ells bastia el Colosseu.

R. RUCABADO

Petit comentari

Les eleccions angleses

Els conservadors han sigut derrotats en les eleccions pel Parlament anglès. És veritat que obtenen un nombre de diputats superior a lliberals i treballistes, però també és cert que amb aquestos diputats no tenen majoria en la Cambra, que és el què, en definitiva, es tractava de demostrar. Això equival, doncs, a una veritable derrota del partit unionista i a una derrota personal del Cap del Gabinet, Mr. Baldwin. Els conservadors (encara que les dades que posseïm a hores d'ara no siguin completes) ja no poden governar sols més que per la generositat d'un dels altres agrupaments parlamentaris.

* * *

Els treballistes són els veritables triomfadors en les eleccions del dia 6. Ells han augmentat fortament la seva representació parlamentària; i, sobretot, han mantingut el segon lloc en la Cambra, que és el què principalment els interessava, no perdent en virtut d'això el veritable caràcter d'oposició a la majoria.

Més a més, el seu triomf és més gran, perquè ells no anaven a les eleccions amb una bandera radical en matèria econòmica (i les banderes radicals són les que sempre s'emporten la simpatia del poble). El proteccionisme i el lliure-canvisme, patrocinats a outrance per la gent de Mr. Stanley Baldwin i de Mr. Lloyd George, no han arribat a apassionar al poble obrer de la Gran Bretanya, i això que, sobretot els conservadors, apoïaven la seva tesi econòmica en la necessitat de remeiar l'atur forçós dels milions d'obrers anglesos sense feina!

El poble obrer d'Anglaterra ha mostrat amb això ésser un poble serè, equilibrat, digne d'un regíme democràtic com aquest que permet derrotar un govern en unes eleccions de les que el mateix en té la iniciativa i la direcció.

* * *

Ara, què vindrà?

Es aquest un moment interessantíssim de la política mundial.

Comencem per considerar que, excepte en el cas improbable d'unió de lliberals i unionistes per a governar (unió que en cas de venir duraria el que una nuvolada d'istiu), els treballistes — des del Govern, des de l'oposició — han de governar. Per tant, de fet han de governar.

I llavors, quina serà la direcció que els treballistes imprimiran a la política econòmica d'Anglaterra, quina política ha d'influir poderosament en la del món sencer? En aquesta lluita entre el proteccionisme i el lliure canvisme, com es situarà el partit treballista? I en els punts concrets de les reformes socials que patrocina el treballisme, en mantindrà aquest quiscuna de caràcter radical com la de que l'Estat confisqui les fortunes superiors a cinc mil lliures per a esmerçar-ne l'impost en l'amortització del fortíssim deute de l'Estat anglès?

Els treballistes, governaran? no governaran? Si governen, mantindran des del Poder i aniran a aquelles reformes que tant han sostingut des de l'oposició?

Heu's aquí interessantíssimes qüestions so-

bre les quals devien avui suspendre el judici mentre el món sencer té els ulls fets en la curiosíssima experiència anglesa.

Això sí; cal dir que no esperem sobressalts ni canvis emocionants. El temperament i el gran seny polític del poble anglès — que una vegada més resta demostrat en aquestes eleccions — s'encarregaran de suavitzar contactes i no produir asprors.

* * *

I no res menys interessants que aquests problemes ho ha d'ésser el de l'orientació de la vida política internacional. Tothom sap que Mr. Baldwin i M. Poincaré estaven estretament units. I tothom sap, a la vegada, el què

Mr. Lloyd George representa avui respecte a la política chauvinista imperant a França. I és també evident que la opinió britànica no sentia en aquests darrers temps les simpaties d'un altre dia per la política del país veí.

Ara no ha triomfat directament En George; però ha sigut derrotat En Baldwin. I la figura d'En Ramsay Mac Donald (cap molt visible dels treballistes) no representa tampoc per En Poincaré el què En Baldwin, ni molt menys!

Vingui, doncs, el què es vulgui, és evident que el contacte Baldwin-Poincaré no es produirà més, per ara i tant. I la situació internacional pot esdevenir molt canviada a conseqüència d'aquest fet.

GASTON GERARD

COMENTARIS

El fals concepte de la joventut

Hem fet remarcar mantes vegades la influència que la premsa exerceix damunt de la joventut. Un fet tràgic ocorregut recentment a França ens obliga novament a insistir sobre aquest tema. El fill del conegut escriptor Lléó Daudet s'ha suïcidat. El dissortat jove no tenia sinó quinze anys. Heu's aquí un fet ben horrible. Un jove de quinze anys es suïcida suggestionat per les propagandes anarquistes. Ho veieu, mares, si és convenient saber els diaris i els llibres que llegeixen els vostres fills!

Lléó Daudet ha combatut els anarquistes i aquests elements han perturbat la intel·ligència del seu fill.

Potser pensarà alguna mare: què podem fer per a evitar que els nostres fills siguin víctimes d'aquests elements que tenen eixuta l'ànima i no saben sinó odiar? L'únic remei, amigues meves, que existeix per a preservar els vostres fills de les escomeses dels enemics de Déu i de la societat, és evitar que perdin la fe i la espiritualitat. Si els vostres fills no tenen religió, com voleu que siguin forts per a combatre els enemics de l'ànima?

Quan un jove té idees perverses és que el seu cor està corromput. Aquesta és una veritat axiomàtica. En el fons de totes les aberracions humanes hi trobareu la sensualitat i la lascívia. Els homes d'idees grans i generoses són aquells que tenen el cor ple de pau

i l'esperit ple de llum. Si els vostres fills no són purs és endebades que espereu d'ells grans coses.

Quan em diuen que un home combat la nostra santa Religió i els homes representatius de la nostra espiritualitat, de seguida penso: heu's aquí un home esclau de les passions. No hem d'oblidar que els homes que neguen la existència de Déu és perquè els convé que no existeixi.

El pecador és un ser tan orgullós que no vol confessar que obra malament, i, per tal de justificar les seves males accions, s'inventa una moral i una filosofia. No trobareu cap delinqüent que us digui: jo sóc a la presó perquè he delinquit. Si els pregunteu quin delictes han comès, us diran: sóc innocent. Adhuc, el criminal més empedernit trobarà arguments subtils per a justificar els seus crims. El mateix fan els pecadors. Si reconeixessin que han pecat podrien esmenar-se, però com que la passió els entenebreix els ulls, persisteixen obrant malament.

El què heu de fer, doncs, mares catòliques, és mantenir viva la fe dels vostres fills. Dissortat del jove que perd la fe! Seguint el camí de la vida trobarà perills, i, com que no tindrà coratge per lluitar, serà fàcilment vençut.

Permeteu-me, mares, que us digui sincerament que moltes vegades vosaltres sou responsables de la vida desordenada dels vos-

tres fills. Per què no heu de vetllar per ells amb la mateixa sollicitud que vetlleu per la honestetat de les vostres filles?

Moltes vegades hem sentit exclamar a les mares que tenen fills irreflexius: deixeu-los fer, quan tinguin més anys ja canviaran. Ah! quin error més gran! Voleu adreçar un arbre quan la seva soca és corpulenta? Ho hem dit altres vegades i ho tornem a repetir: si hi ha tants joves irreflexius, és perquè la societat té un fals concepte de la joventut. Són molts els que creuen — inclús participen d'aquest criteri algunes mares, — que la joventut ha d'esmerçar les seves energies en festes i platxèries i que la virtut és únicament per les dones i els vells.

La joventut, amigues meves, ha d'ésser virtuosa. Els que no practiquen la virtut i fan escarni de la moral, quan brilla en els seus ulls la flama de la joventut, tampoc la practiquen ni la respecten quan cau damunt del seu cap la neu dels anys. Les passions no els abandonen fins a la sepultura. Però, suposant que és cert que els joves immorals quan arriben a vells són virtuoses, és que poden assegurar que viureu molts anys? I si

moriu joves, i heu estat pecadors, de què us hauran servit les festes i els platxeris si perdeu l'ànima per tota una eternitat?

La força de la joventut ha de posar-se al servei dels grans ideals, i no de les misèries de la vida.

Vosaltres, mares catòliques, teniu el deure de conèixer la vida íntima dels vostres fills, i si veieu que segueixen mals viarany, heu de tenir energia per a fressar-los el camí dreturer.

Si creieu que un jove pot fer tot el que vulgui i que és natural que s'emancipi de la tutela dels pares, com podeu reptar-lo el dia que obri malament? Donàriau llibertat absoluta a les vostres filles per a que facin el que vulguin? Perquè, doncs, no heu de fer el mateix amb els fills?

Us preocupeu dels seus estudis i de la seva posició social, i, en canvi, feu molt poca cosa per aconseguir la seva formació moral. Si els vostres fills tenen molts coneixements i una gran fortuna i no tenen esperit, no espereu pas d'ells grans coses.

MARIA BONSHOMS

El Congrés de la Propietat Urbana

Suara s'ha celebrat a París un Congrés internacional que sota el nom de *l'Edificació*, no ha sigut altra cosa que una reunió de representants de les entitats similars a les nostres Cambres de la Propietat, de diverses nacions, i en la qual Espanya ha estat representada.

Dues bases fonamentals s'han sentat a l'assemblea: la primera, arribar a una legislació internacional en matèria de propietat, el qual jurídicament no deixa d'ésser un absurde, car el contracte d'arrendament ja no és nacional, sinó de caràcter àdhuc local. Nosaltres suposem que no hi devia haver gaires advocats dintre de les comissions, perquè no s'explicaria que haguessin confós el dret mercantil, per exemple, amb el civil, tendint cada dia a una més estricta representació de l'espiritualitat dels pobles.

La segona base ja és més perillosa. Per tal d'aconseguir l'esmentat, seria convenient la creació d'una associació internacional de Cambres de la Propietat, i desenrotllant aquesta idea, es va arribar a la conclusió, no gaire derivada, de obtenir de les legislacions dels països representats, la supressió de tota llei d'excepció i el retorn a la normalitat d'abans de la

guerra. O sigui, referint-nos aquí, perquè es veu que a tots llocs couen faves, la derogació del R. D. de 21 de juny de 1920.

No és que nosaltres creiem amb l'eficàcia de l'esmentada disposició, però mentre el problema de l'habitació no es resolgui pels camins normals i lògics, o sigui, construint i no enderrocant, creiem que sempre és un petit deturador, per bé que algunes vegades es transformi en un rajolí d'injustícies.

Però no és això el que volem dir:

Ens interessa fer notar que del fons de totes les deliberacions hi transpuja una orientació de perillós egoisme de la propietat, *tendint* a aquell mal entès *abutendi*, de Roma; i, com és natural, la reacció sorgeix de seguida i així (sense enterar-nos del què passa a les terres d'altri) ja han enjagat unes quantes entitats de llogaters un manifest en el qual es crida a tots els interessats per a formar un front únic de defensa de classe davant els propietaris, i a procurar la unió, també amb els estrangers, per aconseguir d'una vegada (i ara cal esverar-se) per a sempre **ES SOCIALITZI EL DRET DE PROPIETAT** en tots els aspectes en que pugui topar aquesta explotació amb necessitats socials.

Vet't aquí com s'aconsegueix, que és la desviació d'un afer quan en les extremes crisis, els poders constituïts no tenen lloc o bona voluntat en cercar solucions difícils i lògiques.

JULI VILA ORTIZ

La veritable perfecció

Quan un home comet un fet sagnant o cruel, la gent exclama: com és possible que en aquests temps de progrés i civilització hi hagin encara homes amb l'ànima eixuta i el pit gomflat d'odis i passions?

Però, és que creieu que els avenços de la ciència i la perfecció de les indústries purifica els homes? L'home modern és tan dolent com l'home medieval i com els homes de la civilització pagana.

Hem heretat les passions dels nostres avantpassats i ens consum el foc inextingible de la concupiscència.

No és pas la ciència la que perfecciona els homes, sinó la Religió. El nostre cor és amorosit per la influència benefactora del cristianisme. Ens hem humanitzat seguint les petjades de Jesús. Dintre del pit s'agiten les passions com un mar esvalotat, però heu's aquí que la Religió ens transporta a les regions serenes de l'esperit, i aquella força irresistible és vençuda i aquietada.

Es per ventura que els pobles que es varen escometre follament en els camps de batalla no eren pobles cultes i civilitzats? I qui pot negar que tots els exèrcits belligerants, malgrat els avenços de la ciència, varen cometre horribles crueltats?

Si els elements revolucionaris triomfessin, creieu que no veuríem novament alçar-se sinistra, en mig de les places públiques, la inhumana guillotina? Es que no es reproduïrien aquells fets tràgics de la revolució francesa que varen fer estremir d'horror a tot el món? Ah! com us enganyeu els que creieu que avui els homes són més humans!

Si hi hagués una nova persecució cristiana, de les multituds amorfes sorgiria un nou Neró que perseguiria aferrissadament els fills de Crist.

Es que ignoreu els fets sagnants esdevinguts a Rússia? Podeu concebre que són sers humans aquells homes sanguinaris i cruels que han perseguit implacablement llurs enemics i que no han respectat ni la donzella honesta ni el vell decrepit!

Els homes que avui endogalen el poble rus semblaven inofensius quan imperava el règim caigut i heu's aquí que apareixen da-

munt les runes fumejants i s'erigeixen en dictadors del poble.

No veiem també a casa nostra, en els moments actuals, com es mouen els homes d'ànima mesquina? Quants homes aprofiten l'anònim per a infamar un enemic o un adversari! Ara surten a fora les males passions i els odis. Un home que amaga el seu nom és un traïdor que fereix per l'espatlla. Si hem d'atacar, sapiguem donar la cara. Es una cosa que entristeix i fa pena veure actuar aquests homenets que sotgen en les tenebres com l'esperit maligne.

Ho veieu, germans, com l'home és petit i miserable! Les passions desbridades accentuen més encara la nostra abjecció. Ens han enlluernat els avenços de la ciència i els prodigis de l'engeni humà, i hem deixat de banda l'esperit. No sabeu que el cos és fang i que l'esperit és llum? Sense aquesta llum no serem humans.

Quan no cau l'aigua de la regió dels núvols teixint fils d'argent, la terra es clivella, l'herba es mustiga i les flors es colltorcen. Així mateix, quan en la nostra ànima no hi ha amor, esdevé eixuta i tenebrosa. Cal estimar, germans. No espereu gran cosa d'un home que no estima. Al costat de Jesús tot és amor i poesia. L'amor ens és tan necessari com l'aire que respirem.

Es molt lloable que nosaltres contribuïm a la grandesa material de la nostra pàtria, però, per damunt de tot, posem-hi sempre l'esperit. Les nostres passions seran aquietades revestint el nostre cos amb la túnica refulgent de la honestat. Dins de nosaltres hi ha la perversitat que hem heretat dels homes, però podem triomfar i vèncer si seguim el camí de la virtut i del sacrifici.

Jesús ha d'ésser el nostre mestre. Ell, que és tot amor, omplirà de llum el nostre esperit i de pau el nostre cor.

No oblidem, germans, la nostra mesquinesa i que podem ésser grans posant-nos pacientment damunt de l'espatlla la Creu del sacrifici i del dolor. No és pas més gran aquell que té més ciència, sinó aquell que porta més llum dins de l'esperit.

J. CIVERA I SORMANI

Aquest número ha sigut passat per la censura militar

El mal que la gent no veu.

—Malgrat el fred que fa a Barcelona, diuen que hi ha molta salut.
 —Sí que és estrany, havent-hi tanta infecció!..

Esguardant el món

ESTATS UNITS

El Parlament dels Estats Units

El Congrés ha celebrat la seva sessió d'obertura, avent-hi llegit el president Coolidge, el seu missatge presidencial, en el qual es manté la ratificació del pacte de la Lliga de Nacions, mostrant-se contrari a les aliances internacionals permanents.

Afegeix que els Estats Units han de permanèixer lliures i independents i insisteix sobre de la creació d'un Tribunal permanent de justícia internacional, la qual idea ve apoiada per una proposició governamental presentada en el Senat fa algun temps.

Segueix dient que els Estats Units no entraran en relacions amb Rússia, el règim de la qual no reconeix el caràcter sagrat de les obligacions internacionals.

Envestint la qüestió dels deutes aliats, declara que el deute corrent i els interessos deguts pels estrangers, llevat d'Anglaterra, puja a set mil dos cents milions de dòlars.

S'oposa a l'anul·lació dels deutes, acceptant, si per cas, que s'efectuï una reajustació a base del procediment seguit amb els deutes britànics.

Termina desitjant que regni l'ordre i el benestar en el món, que França sigui pagada i que Alemanya revisqui.

SUECIA

La Societat de Nacions

El president del Consell de ministres, en un discurs, declarà que és perillós creure que la Societat de Nacions podrà, en una data propera, garantir la pau del món, pronunciant-se en contra del Tractat anomenat de garanties o de qualsevol altre que pogués portar a Suècia a qualsevol conflicte.

El president afegí que les nacions no han de comptar sinó amb llurs pròpies forces.

ALEMANYA

L'explotació minaire al Ruhr

Es registra un augment notable en l'activitat i producció de les mines en les conques de Dortmund, Hattingen, Essen i Hamborn.

A les mines del Ruhr que explota directament l'administració franco-belga, el promig diari actual de contractació resulta ésser de

680 quilos per cada treballador, mentre que en 1922, o sigui, quan les explotaven empreses alemanyes, aquest promig no passava de 560 quilos.

Fins el dia 5 de l'actual, l'explotació directa ha produït 11.551 tones de carbó, 5.968 tones de cock, 2.512 de lignit i 1.963 de lignit cru.

La Direcció de la mina de Mansfield ha tramès a un representant seu per a concertar un acord amb la Missió interaliada de control de fàbriques i mines. Han estat retirats 192 edictes d'expulsió i condonades provisionalment diverses penes imposades pels consells de guerra.

La represa del treball al Ruhr

Han estat firmats els últims acords entre la Comissió interaliada de control i els propietaris de fàbriques, mines i indústries del Ruhr.

Alguns industrials mantenen els sous actuals, però exigeixen en canvi que es restableixi la jornada de treball d'abans de la guerra.

Els minaires de la regió de Bochum han acceptat l'augment d'una hora de jornada per als que treballen al fons de les mines.

D'aquesta manera, els obrers alemanys treballaran les mateixes hores que els minaires francesos.

Fins ara han estat readmesos 50.000 ferroviaris.

Els metallúrgics mantenen encara la jornada de vuit hores.

Les autoritats d'ocupació i els propietaris de mines

A conseqüència de l'acord firmat el 23 del passat mes de novembre entre les autoritats d'ocupació i els propietaris de mines, totes les empreses minaires del Ruhr han firmat un acord decretant la immediata percepció dels quinze milions de dòlars que els propietaris de mines devien en concepte d'impost sobre el carbó, la percepció de l'impost de 10 francs per cada tona de carbó venuda, i el 21 per 100 sobre la producció útil de les mines.

El comerç entre Alemanya i Espanya

El Reichstag ha aprovat un projecte presentat sobre la conclusió d'un tractat comercial, de caràcter provisional, entre Espanya i Alemanya.

Ratificació del conveni carriler

El Govern del Reich ha ratificat la Convenció signada a Magúncia pel representant del ministeri alemany de ferrocarrils amb l'Administració mancomunada franco-belga de ferrocarrils.

Les Conferències de Joventut Social

L'administració de justícia

Seguint la sèrie de conferències que amb tant d'encert ha organitzat aquesta entitat, i tan bona acollida han sabut trobar entre l'element intel·lectual i popular, el prop-passat dijous, En Juli Vila Ortiz dissertà sobre el tema que encapçala aquestes ratlles.

Molt justament féu notar la importància que enclou en els moments actuals el tractar els assumptes que són matèria d'aquest curset de crítica i divulgació, a l'ensem, car per ara el renovellament polític de l'Estat es manifesta solament en quant a l'anècdota, i és precis, si es vol arribar a les entranyes espirituals d'un poble, la cristallització orgànica de la seva vida. Així, referint-se als sistemes tributaris, encara no s'han cercat els postulats de la justícia social; en quant a l'organització municipal, tema de l'anterior conferència, canviant els homes no s'ha capgirat el règim; i en el camp de l'administració de Justícia, més aviat amb la supressió del Jurat s'ha caminat per viarans polítics que no pas per les vies científiques jurídiques.

Fetes aquestes breus consideracions, comença el conferenciant per distingir entre les lleis processals espanyoles civils i penals, trobant aquestes darreres el suficient adaptades a les corrents modernes, gràcies als moviments d'opinió pública que precediren i envoltaren les reformes en matèria penal, arreu del món, i que es concretaren a Espanya en la llei d'Enjudiciament de 1882.

En canvi, per l'equivocada idea de que les qüestions civils solament afectaven als litigants, es deixa de banda tot ço que a elles es refereix, posseint unes lleis processals anacròniques.

Descriu després, vigorosament i plàctica, l'administració de justícia a Espanya, podent deduir que la seva aplicació resulta *lenta, cara i insegura*, justament tot a l'inrevés del tríptic ideal: *ràpida, barata i segura*.

Historia tot seguit les corrupcions d'ordre teòric i pràctic que l'administració de justícia ha sofert en els temps passats, però, sense anar a buscar les arrels en els temps barbres i a l'edat mitja, sinó basant-se en documents del començament de l'edat moderna, emanats de disposicions dels Reis Catòlics, trobant la conclusió de que tots els penjaments de que és mereixedora l'esmentada administració són

fruit de la complicació de fórmules, tràmits i recursos.

No vol dir això, afegí, que s'hagi de cercar una simplificació que arribi dels temps patriarcalcs o a les senzilles *arbitrarietats* dels jutges que com un símbol en deia la llei del 3 de Brumar de l'any 11, *àrbitres públics*, els quals, amb el joc de 17 articles, feien justícia a la revolta societat francesa del temps de la guillotina. El just està molt ben encaixat en la frase de Montesquieu: "No deuen dar-se els béns d'un a altri, sense examen, ni arruinar a tots dos a força d'examen".

Doncs bé, s'ha d'anar a una reforma, que abrasi el problema orgànic i el processal al mateix temps, car no es poden divorciar les idees d'òrgan, funció i procediment, ja que aquest no és altra cosa que l'aplicació de l'activitat de l'Estat a l'òrgan judicial per produir la funció de jutjar.

Provà l'anterior afirmació amb l'enumeració de reformes que afecten al mateix temps a l'organització judicial i a un aspecte purament processal.

En opinió del conferenciant, els fonaments bàsics sobre els que ha de versar la reforma de l'administració de justícia responen als cinc problemes següents que s'han de resoldre:

Primer. — Jutge únic o tribunal colegiat.

Segon. — Unitat o dualitat d'instàncies.

Tercer. — Forma de procediment; oral o escrit.

Quart. — Considerar la justícia en el civil com a funció social o privada, i, en conseqüència, seguir el sistema de la iniciativa judicial, tal volta sense arribar a la investigació de les branques penals, o el sistema anomenat del plet.

Quint. — Jurisdicció única o jurisdiccions especials.

Amb oportunes cites i proves palesa els aventatges de cada característica processal, fent després un examen dels codis d'enjudiciament civil més moderns, i traient la conclusió de la necessitat de la implantació en el civil del *procediment oral*, en *instància única*, davant un *tribunal colegiat*, deixant un ample marge a la *iniciativa judicial* i establint les *jurisdiccions especials*.

En aquest darrer aspecte, féu una especial menció de les constituïdes amb caràcter social

a Espanya, aportant dades d'interès del funcionament dels *tribunals per nens* i dels *industrial*s, i recalcant com a mesura pràctica a instaurar amb rapidesa el renaixement dels nostres gloriosos *tribunals de comerç*, que amb el nom de Consolats floriren a la nostra terra.

Acabà el conferenciant la seva documentada tasca amb l'enumeració d'unes dates que són l'*Inri* de la llei processal civil espanyola, la

qual, havent d'ésser adjectiva, i per tant adaptada a les substantives, va aparèixer l'any 1881, i encara com simple modificació de l'anterior de 1855, essent així que el Codi Civil és de l'any 1899, i el de Comerç del 1886.

No cal esmentar que al final es prodigaren les felicitacions per tan profitós estudi-conferència.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Comanda — *Versos d'Avinentesa*. — Joan Puntí i Collell, Pvre. — *Foment de Pietat Catalana*. — Duran i Bas, 11, Barcelona.

Hem de convenir que un llibre de poesies és una activitat social. I això no és descobrir el Mediterrani, per tots aquells als quals se'ls faci difícil d'entendre. La cosa és evident.

Un llibre de versos és un cofret d'harmonies, un petit estoig de bàlsam, i és clar que oferir totes aquestes coses als germans, amb un gest de modèstia és collaborar, directa, ben directament, a la reconstitució del poble. Es injectar en les seves venes un sentit d'espiritualitat de que tant faltat n'està, consumit el seu cos, en les lluites sagnants o incruentes pel pa material.

Per ço en esguardar damunt de nostra taula de treball un nou llibre de poesies cristianes, ofrena de l'amic, el cor ens bat de joia, tal com deu batre el de l'infant davant d'un aparador ple de llepolies, i ens fa deixar més apremiants tasques, la impaciència d'assaborir les exquisideses del germà que presenta l'aletèig dels invictes guardes de nostra ànima, els àngels.

Altrament un cop llegides les poesies del Rvnd. Puntí i Collell, hom sent una mica de recança. La del retorn de l'ansiada expedició. Hom es sent feixuc i entristit. Les visions augustes, els panorames esplendents fan contrast viu amb la monotonia del nostre viure quotidià. Sort que el record posa després també en totes les nostres coses una mica de llum que ens alegren.

Confesso, certament, que el Rvnd. Puntí

i Collell, versificador en la més vària mètrica, és, a voltes, potser, una mica asprós, però sempre es presenta elevat, i mantes vegades filosòfic.

Aquella Verge Maria
morta d'enamorament
que s'està com adormida
jaient amb els ulls tancats
i que morta té més vida
que tots els vivents plegats,

és la Verge Maria, que en diríem clàssica a Catalunya, la Verge Maria que lo mateix aplega en l'altiu ermitatge, sorollós una sola vegada a l'any, els fadrins i noies de la rodalia, que van a fer-li companyia, contant els passos en el ritme semi-litúrgic de la sardana, que a les multituds devotes de les urbs, ennegridores amb llurs enceses ofrenes dels murs pairals. Ella morta té més vida que tots els vivents plegats, i el poeta cristià, que canta la vida, forçosament ha de cantar a ella, Mare de la Vida, de Crist el vencedor de la mort.

Ni els ditiràmics elogis, ni els menyspreadors silencis dels cenacles, poden avalorar la veritable producció literària. Al contrari, mantes vegades, no ens atrevim a dir sempre, són incompatibles amb la vertadera poesia, talment com les bateries del teatre, molt bones per a donar contrast a l'artificiosa escenografia, són inútils per a donar relleu a un paisatge de la natura. El sol, o els astres nocturns, en canvi, sense pretensions, ni complexitats, posen en ell el complement vital.

Vostra obra, Dr. Puntí, no admet cap combinació. Es fruit d'una elevada inspiració, i aquest sigui sempre el vostre mèrit. Enhorabona, que Déu Nostre Senyor us servi la vida molts anys i el númen, per tal de proporcionar al modest bibliògraf que subscriu i al públic, el gust de comentar i llegir llibres tan exquisidament inspirats, cristianament escrits, literàriament versificats i acuradament presentats.

F. MANICH YLLA

D'ací i d'allà

D'ençà que la premsa és sotmesa a la prèvia censura, que els alarmistes escampen arreu de la ciutat notícies sensacionals. Ells tot ho saben.

Tenen un amic en tots els organismes oficials que els assabenta de tot el què passa, i quan us troben pel carrer, allargant-vos la mà amb un aire de misteri, us diuen: aquesta nit la premsa publicarà una notícia sensacional. Un parent meu que és amic del nebot de la dida d'un dels fills d'un general influent acaba de comunicar-m'ho.

A la nit, quan desplegueu el diari, us bat fortament el cor i la mà us tremola d'emoció. El llegiu de cap a cap i no hi trobeu res absolutament.

Nosaltres hem adoptat el sistema de no escoltar els alarmistes. Quan algú ens diu: acabo de saber una notícia sensacional, nosaltres responem amb una gran naturalitat: no cal que la digui, perquè ja la sabem.

Els alarmistes tenen poc seny i molta fantasia.

Es clar que diem fantasia per fer-los un favor, car en realitat el què tenen és un altra cosa.

* * *

Ha dit el Governador que està disposat a castigar severament els agabelladors.

Molt bé.

Si els ciutadans ajudessin les autoritats, ja s'hauria perdut aquesta mena d'homes.

El què passa amb el sucre és escandalós.

El Governador facilita als adroguers i a altres venedors d'aquest article, la quantitat de sucre que necessiten, i, en canvi, es neguen a vendre'n un quilo.

Per què? molt senzillament: perquè venent-ne petites quantitats fan un negoci rodó amb el pes i amb el preu.

Es molt natural que els comerciants assegurin els seus guanys, però una cosa és fer negoci i un altra... pendre el pel al consumidor.

* * *

El dia de Santa Llúcia, la Capella en la qual es venera aquesta popularíssima santa, estava plena a vessar.

A la porta hi havia una corrua de ceguets.

Planyem únicament la ceguera matèria i tants i tants que són els que tenen ulls i no hi veuen.

* * *

A la porta d'un cinema hem vist un cartell molt suggestiu que diu: pel·lícula sensacional de 6.000 metres.

Però, com és possible que el públic pugui resistir, sense marejar-se, 6 quilòmetres de pel·lícula?

Aviat als cinemes hi posaran restaurant, i així les sessions començaran al matí i els aficionats de l'art mímico podran passar-hi tot el dia.

Oh! quina delícia, dinar davant de la pantalla, després de la projecció de 6 ó 10 quilòmetres de pel·lícula.

* * *

Fa pocs dies que hem vist exhibit en els quioscs un nou periòdic pornogràfic.

Es veu que la brutícia engreixa molt.

Nosaltres tindriem el gust de conèixer els redactors, d'alguna manera els hem d'anomenar, d'aquesta mena de publicacions, perquè de vegades fins dubtem que siguin com nosaltres, fets de carn i ossos. No comprenem que es pot posar la intel·ligència, un atribut tan noble de l'home, al servei d'una cosa tan baixa.

No ens farien la mercè de publicar damunt de les planes dels seus periòdics, les seves veres efígies?

Cicle de Conferències de Joventut Social

6.ª CONFERENCIA: DIJOUS, DIA 20 DE DESEMBRE

«EL SUFRAGI INDIVIDUAL, EL VOT CORPORATIU Y LA REPRESENTACIÓ PROPORCIONAL»

PER

JOAQUIM CIVERA SORMANI

Redactor en cap de «Catalunya Social»

A dos quarts de vuit, en la Sala de conferències d'«Acció Popular», Baix de Sant Pere, 1, 3 i 5.

**Els bons amics de CATALUNYA SOCIAL
divulguen i propaguen el nostre setma-
nari i busquen subscriptors**

Noticiari

ESPANYA

—La Congregació de Maria Immaculada i de Sant Joan Bta. de la Salle, dels Germans de les Escoles Cristianes, el dia de la Immaculada, amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la seva fundació, va celebrar solemníssimes festes.

A la tarda, el senyor Bisbe va beneir la nova bandera, que és bellíssima i honora les Religioses Concepcionistes que l'san confeccionada. La Capella del Col·legi Comtal estava plena de gom a gom. Els padrins foren la distingida dama donya Maria Vidal de Jover i el senyor Vidal Casacuberta.

Un cop beneïda, els padrins entregaren la bandera al Prefecte de la Congregació, En J. Civera i Sormaní, i s'organitzà una processó presidida pel nostre amantíssim Prelat. Després hi hagué recepció de nous congregants, i el Dr. Gumà, il·lustre canonge de la Seu de Tarragona, cantà les glòries de Maria.

Fou una festa solemníssima que difícilment oblidaran aquells que hi varen assistir.

No és estrany que hagin obtingut un gran èxit les festes organitzades en llaor de la Verge Maria, car ja és sabut que els Germans de les Escoles Cristianes tenen a Barcelona moltes simpaties. Demés, la Congregació és dirigida pel culte i zelosíssim sacerdot Dr. Pere Ginebra, que ha posat al servei d'ella totes les seves energies. Tots els actes per ell organitzats foren un model d'organització.

Al matí, el Vicari General Dr. Parès va dir la missa de comunió general. Emocionava veure tants joves congregants que s'acostaven a rebre el Pa de Vida que fa fortes les ànimes.

Felicitem coralment els Germans de les Escoles Cristianes i el Dr. Ginebra, il·lustre Director de la dita Congregació, que ha sabut dirigir amb tant d'encert uns actes altament edificants i consoladors.

—En la Casa d'Estudiants Catòlics de Madrid s'ha inaugurat un Curs d'Orientació professional amb èxit falaguer.

—El governador civil de Madrid ha donat participació en la Junta d'Abasts a un representant dels obrers catòlics de la Federació madrilenya.

—El Ministeri d'Estat ha invitat a la Confederació Nacional d'Obrers Catòlics, a que dongui el nom d'un representant seu per a la Comissió de Convenis Comercials.

—Una molt llarga llista de donatius fets per la Mancomunitat de Catalunya recentment, demostra l'encert amb que acut a les veres necessitats del poble i la confiança que ha de merèixer a tots els bons patricis.

—En la Casa de Família de l'Institut de la Dona que Treballa i Montepiu de Santa Madrona, es va commemorar la festivitat de la Puríssima Concepció de la Verge amb una magnífica sessió, molt concorreguda.

—A Sevilla, s'ha posat la primera pedra d'un barri de cases barates. El projecte completa la construcció de cent cases.

—Es un fet la fusió de l'honorable "Real Monte de Piedad de Nuestra Señora de la Esperanza" amb la benemèrita Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

ESTRANGER

—Ha mort a Roma Monsenyor Pottier, un dels sociòlegs catòlics més famosos, fa uns quants anys, i més discutits. Explicà una càtedra del Seminari de Lieja, de l'any 1876 al 1900. Més tard, l'any 1902, passà al Seminari de Lleó XIII, a Roma, on succeí en la càtedra de Sociologia a l'eminent Bisbe de Bèrgamo, Monsenyor Redisco Tedeschi.

R. I. P.

—Segons noves d'Anglaterra, la premsa socialista passa per una crisi econòmica greu que segurament no podrà vèncer.

—Ha mort Nataniel Rostchild, deixant una fortuna de 86,000,000 de pessetes. En comparació als multimilionaris ianquis, Nataniel era un pobre.

—El govern argentí fundarà oficines de propaganda del seu país a Madrid, París i Londres.

—Un dels homes polítics més eminents de Germània a qui s'ha ofert la formació de Ministeri en la crisi última, ha sigut el ministre Doctor Brauns, sacerdot exemplar, qui ha declinat modestament tan alt honor.

—Les Unions Mineres del Ruhr i els Sindicats Miners, reunits, han acordat fixar en nou hores la jornada de treball, a fi d'intensificar la producció.

—Acaba de morir a França un home verament eminent, el Doctor Michaux, a qui es deu en bona part l'actual resorgiment catòlic del país germà nostre. Ell, entre altres obres admirables, fundà la potentíssima Federació Gimnàstica de jovent catòlic, que és una de les entitats a qui es deu la victòria de França. La F. G. ofrenà a sa pàtria 30.000 morts i 70.000 ferits.

Estem preparant un NÚMERO EXTRAORDINARI DE NADAL

Als nostres amics que vulguin afavorir-nos amb els seus anuncis, els fem avinent que han estat establerts aquets preus:

Una plana	100 pessetes
Mitja plana	60 »
Un quart de plana	35 »
Un octau de plana	20 »

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlantica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables enson i passals quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat atgers, dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltices. Favoreix en ells el desenrotllament del sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galletes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Real Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avis: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 187